

Številka: 018-150/2025-5

Datum: 22. 12. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39., 55. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Igorja Luzarja kot predsednika senata ter Sama Črveka in mag. Zlate Jerman kot članov senata v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nakup, namestitvev in zagon avtomatiziranega lekarniškega sistema skladiščenja (robot in informacijska podpora) v Lekarni Vipava ter 3-letno tekoče vzdrževanje sistema*« na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložila družba MTH, servis, trgovina in svetovanje, d.o.o., Ljubljana, Cesta na Poljane 18, Ljubljana - Šentvid, ki jo zastopa Odvetniška družba Osterman Perko o.p. d.o.o., Slovenska cesta 47, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Lekarna Ajdovščina, Tovarniška cesta 3E, Ajdovščina (v nadaljevanju: naročnik), 22. 12. 2025

odločila:

1. Pritožbi vlagatelja z dne 26. 11. 2025 se ugotovi tako, da se naročnikova odločitev o zahtevku za revizijo z dne 24. 11. 2025 v 1. točki izreka, v kateri je naročnik (primarni) zahtevek za revizijo zavrgel, razveljavi.
2. Zahtevek za revizijo se ugotovi in se v celoti razveljavi postopek oddaje javnega naročila »*Nakup, namestitvev in zagon avtomatiziranega lekarniškega sistema skladiščenja (robot in informacijska podpora) v Lekarni Vipava ter 3-letno tekoče vzdrževanje sistema*«, objavljen na Portalu javnih naročil pod št. objave JN008159/2025-SL1/01 z dne 15. 10. 2025.
3. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške postopka pravnega varstva v višini 3.787,54 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja v postopku naročila male vrednosti po 47. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 15. 10. 2025 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN008159/2025-SL1/01. Popravka obvestila o javnem naročilu sta bila na Portalu javnih naročil

objavljena 21. 10. 2025 (pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P01) in 5. 11. 2025 (pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P02).

Vlagatelj je 14. 11. 2025, pred potekom roka za prejem ponudb, vložil zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (v nadaljevanju tudi: razpisna dokumentacija), v katerem primarno predlaga razveljavitev celotne razpisne dokumentacije, podredno pa razveljavitev posameznih zahtev, in sicer:

1. zahteve glede sposobnosti robotske roke,
2. zahteve glede delovanja sistema na enofazni izmenični napetosti,
3. zahteve glede obveznosti predložitve dokazila o skladnosti ponujenega sistema s standardom EN 60204-1:2006,
4. zahteve glede sposobnosti izskladiščenja.

Vlagatelj zahteva tudi povračilo stroškov pravnega varstva.

Naročnik je s sklepom št. 295 z dne 24. 11. 2025 (v nadaljevanju: odločitev o zahtevku za revizijo) vlagateljev primarni zahtevek za revizijo zavrgel, njegov podredni zahtevek pa zavrnil kot neutemeljenega. Prav tako je zavrnil zahtevo vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 24. 11. 2025 odstopil dokumentacijo v zvezi s predmetnim javnim naročilom in dokumentacijo predrevizijskega postopka.

Vlagatelj se je do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo opredelil z vlogo z dne 26. 11. 2025 (v nadaljevanju: opredelitev do navedb naročnika), v kateri vztraja pri revizijskih navedbah in prereka naročnikove razloge za zavrnitev zahtevka za revizijo.

Vlagatelj je z vlogo z dne 26. 11. 2025 vložil pritožbo zoper naročnikovo odločitev o zahtevku za revizijo, v kateri zatrjuje, da je zahtevek za revizijo pravočasen, saj je naročnik z objavo popravka z dne 5. 11. 2025 (objavljenega na Portalu javnih naročil pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P02), s katerim je spremenil razpisno dokumentacijo (obrazec OBR-popis s tehničnimi specifikacijami), povzročil ponovni tek roka za vložitev zahtevka za revizijo.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu in dokumentacije, predložene v postopku pravnega varstva, ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Državna revizijska komisija uvodoma ugotavlja, da je naročnik (kot že navedeno) zahtevek za revizijo hkrati zavrgel in zavrnil. Naročnik je namreč najprej ugotovil, da zahtevek za revizijo, v katerem vlagatelj primarno zahteva razveljavitev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, upoštevajoč prvi odstavek 25. člena ZPVPJN, ni pravočasen, zato ga je zavrgel, nato pa je zahtevek za revizijo obravnaval tudi po vsebini in ga zavrnil. V tej zvezi Državna revizijska komisija pripominja, da je naročnik, skladno z določili tretjega odstavka 26. člena ZPVPJN, v primeru, kadar zahtevek za revizijo ni vložen pravočasno, dolžan tega zavreči v treh delovnih dneh po prejemu. Ravnanje naročnika, ki v odločitvi o revizijskem zahtevku najprej ugotovi, da zahtevek za revizijo ni pravočasen in ga zavrne, potem pa ga obravnava tudi meritorno ter ga zavrne, je neskladno z določili ZPVPJN. Poleg tega je opisano ravnanje tudi nejasno in dvoumno, saj vlagatelj ne ve, ali naj zoper takšno naročnikovo odločitev vloži pritožbo ali naj se opredeli do naročnikovih vsebinskih navedb. Do tega je prišlo tudi v obravnavanem primeru, ko je vlagatelj zaradi opisanega ravnanja naročnika preko portala eRevizija posredoval dve vlogi, in sicer prvo, s katero se je opredelil do naročnikovih meritornih navedb (tj. v delu odločitve, v katerem je naročnik zahtevek za revizijo zavrnil), z drugo pa je vložil pritožbo zoper naročnikovo odločitev o zavrženju zahtevka za revizijo.

Ker je naročnik vlagateljev zahtevkov primarno zavrgel zaradi nepravočasnosti, je Državna revizijska komisija najprej obravnavala pritožbo vlagatelja zoper takšno odločitev in v okviru tega presojala, ali je bil zahtevkov za revizijo, upoštevajoč določbe ZPVPJN, vložen pravočasno.

Glede na naročnikovo zavrženje zahtevka za revizijo zaradi tega, ker je vlagatelj primarno predlagal razveljavitev celotne razpisne dokumentacije oziroma (smiselno) celotnega postopka oddaje javnega naročila, Državna revizijska komisija najprej pojasnjuje, da tako postavljen pravovarstveni predlog (še) ne more biti razlog, zaradi katerega bi bilo treba zavreči zahtevkov za revizijo. Najprej je treba upoštevati, da obvezne sestavine zahtevka za revizijo določa 15. člen ZPVPJN, ki mednje ne uvršča pravovarstvenega predloga (gl. npr. odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-111/2020 in 018-101/2021), in se v tej sestavini zahtevkov za revizijo tudi razlikuje od npr. tožbe, za katero so obvezne sestavine določene v prvem odstavku 180. člena ZPP in je mednje uvrščen tudi »določen zahtevkov glede glavne stvari«. ZPVPJN v drugem odstavku 15. člena kot obvezno sestavino zahtevka za revizijo določa »očitane kršitve«, kar ni sestavina iz prvega odstavka 180. člena Zakona o pravdnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99 s sprem.; v nadaljevanju: ZPP), sicer pa, kot je primerljivo določeno v prvem odstavku 180. člena ZPP, tudi dejstva in dokazi, s katerimi se kršitve dokazujejo. Čeprav mora Državna revizijska komisija odločiti v mejah zahtevka za revizijo (38. člen ZPVPJN), to ne pomeni, da Državna revizijska komisija po ugotovitvi, da neko naročnikovo ravnanje, ki ga je vlagatelj navedel kot kršitev ZJN-3, predstavlja kršitev ZJN-3, ne bi mogla razveljaviti le posameznega naročnikovega ravnanja (oziroma morda le naložiti odpravo kršitve ali pa celo le ugotoviti utemeljenosti zahtevka za revizijo), saj za vse te odločitve Državne revizijske komisije obstaja pravna podlaga (druga in tretja alineja 39. člena ZPVPJN) (npr. zadeva št. 018-111/2020). Vlagatelj kljub spornemu »pravovarstvenemu predlogu« dejansko uveljavlja, da so nezakonita posamezna naročnikova ravnanja, Državna revizijska komisija pa lahko v revizijskem postopku (oziroma predhodno v predrevizijskem postopku že naročnik) na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja in ugotovitve morebitne kršitve zaključi, da bi za usklajitev naročnikovega ravnanja z ZJN-3, kot že navedeno, zadoščalo tudi blažje ravnanje.

Dalje gre pojasniti, da roke za vložitev zahtevka za revizijo določa 25. člen ZPVPJN. V predmetnem postopku pravnega varstva je zahtevkov za revizijo vložen zoper dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, zaradi česar je treba upoštevati prvi odstavek navedenega člena, ki določa, da se zahtevkov za revizijo, ki se nanaša na vsebino objave, povabilo k oddaji ponudbe ali dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, vložijo v desetih delovnih dneh od dneva objave obvestila o naročilu ali prejema povabila k oddaji ponudbe. Kadar naročnik spremeni ali dopolni navedbe v objavi, povabilu k oddaji ponudbe ali v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, se lahko zahtevkov za revizijo, ki se nanaša na spremenjeno, dopolnjeno ali pojasnjeno vsebino objave, povabila ali dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ali z njim neposredno povezano navedbo v prvotni objavi, povabilu k oddaji ponudbe ali dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, vložijo v desetih delovnih dneh od dneva objave obvestila o dodatnih informacijah, informacijah o nedokončanem postopku ali popravku, če se s tem obvestilom spreminjajo ali dopolnjujejo zahteve ali merila za izbiro najugodnejšega ponudnika.

Kot že navedeno, je bilo v obravnavanem primeru obvestilo o javnem naročilu na Portalu javnih naročil objavljeno dne 15. 10. 2025, pri čemer je naročnik objavil tudi dva popravka, in sicer prvega 21. 10. 2025 (pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P01) in drugega 5. 11. 2025 (pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P02). Državna revizijska komisija dalje ugotavlja, da je naročnik ponudnikom na Portalu javnih naročil zagotovil tudi informacije v obliki odgovorov na vprašanja, in sicer 21. 10. 2025, 29. 10. 2025 in 5. 11. 2025.

Upoštevajoč navedeno se gre strinjati z naročnikom, da predmetni zahtevkov za revizijo, podan na portalu eRevizija 14. 11. 2025, ni bil vložen v roku, ki ga določa prva poved prvega odstavka

25. člena ZPVPJN, saj je bil glede na objavljeno obvestilo o javnem naročilu vložen po izteku desetih delovnih dni od objave obvestila o javnem naročilu.

Vendar je v konkretnem primeru treba presoditi še, ali je bil zahtevek za revizijo vložen v roku, ki ga določa druga poved prvega odstavka 25. člena ZPVPJN. Slednja namreč določa rok za vložitev zahtevka za revizijo v primeru, ko naročnik spremeni ali dopolni dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila. V primeru spremembe ali dopolnitve razpisne dokumentacije se rok za vložitev zahtevka za revizijo šteje skladno z drugo (in ne več prvo) povedjo iz prvega odstavka 25. člena ZPVPJN, saj se zahtevek za revizijo nanaša »na spremenjeno, dopolnjeno ali pojasnjeno vsebino objave, povabila ali razpisne dokumentacije ali z njim neposredno povezano navedbo v prvotni objavi, povabilu k oddaji ponudbe ali razpisni dokumentaciji«.

Da so bile v konkretnem primeru prvotno objavljene določbe razpisne dokumentacije po objavi obvestila o javnem naročilu spremenjene, priznava že sam naročnik, ko v sklepu o zavrnjenju zahtevka za revizijo navaja, da je s popravkom, objavljenim na Portalu javnih naročil 5. 11. 2025 pod št. objave JN008159/2025-SL1/01-P02 popravil obrazec »OBR-Popis s tehničnimi specifikacijami (s projektno skico)«. Da je naročnik s predmetnim popravkom spreminjal oziroma dopolnjeval dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, z vpogledom na Portal javnih naročil ugotavlja tudi Državna revizijska komisija. Iz popravka obrazca »OBR-Popis s tehničnimi specifikacijami (s projektno skico)« namreč izhaja, da je naročnik s tem popravkom spreminjal tehnično zahtevo o sposobnosti robotske roke glede načina izskladiščenja in tehnično zahtevo maksimalnega območja postavitve avtomatiziranega vnosa z vnosnim trakom.

Ob upoštevanju navedenega se gre strinjati z vlagateljem, da je naročnik s popravkom, objavljenim na Portalu javnih naročil dne 5. 11. 2025, s katerim je spremenil oziroma dopolnil dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, vanjo posegel na način, ki vpliva na zaščito začetka teka roka za vložitev zahtevka za revizijo. Zato je treba rok iz druge povedi prvega odstavka 25. člena ZPVPJN šteti od objave tega popravka naprej, posledično pa gre ugotoviti, da je zahtevek za revizijo, vložen 14. 11. 2025, vložen v roku desetih delovnih dni od spremenjene oziroma dopolnjene dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, in torej pravočasen.

Na podlagi vsega navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik ravnal v nasprotju s tretjim odstavkom 26. člena ZPVPJN, ko je v predmetnem postopku pravnega varstva zahtevek za revizijo zavrgel kot nepravočasnega, saj je treba šteti, da je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo v roku, ki ga določa druga poved iz prvega odstavka 25. člena ZPVPJN, torej pravočasno.

Državna revizijska komisija je zato je na podlagi prvega odstavka 55. člena ZPVPJN pritožbi vlagatelja ugodila tako, da je naročnikovo odločitev o zahtevku za revizijo z dne 24. 11. 2025 v 1. točki izreka, v kateri je naročnik zavrgel zahtevek za revizijo, razveljavila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Glede na to, da se je naročnik do zahtevka za revizijo, kljub temu, da ga je zavrgel, tudi vsebinsko opredelil, ter da so v konkretnem primeru (poleg pravočasnosti) izpolnjeni tudi preostali procesni pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, je Državna revizijska komisija po ugoditvi pritožbi zahtevek za revizijo sprejela v obravnavo (v skladu z drugim odstavkom 55. člena ZPVPJN).

Med vlagateljem in naročnikom je spor o zakonitosti več določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, in sicer posameznih tehničnih zahtev (ter z njimi povezanih pogojev za sodelovanje).

Državna revizijska komisija se uvodoma strinja z naročnikom, da je ta pri identifikaciji svojih potreb in oblikovanju predmeta javnega naročila načeloma samostojen, saj je on tisti, ki najbolje pozna svoje delovanje, objektivne potrebe in specifične zahteve, z identifikacijo in opredeljevanjem potreb pa prevzema tudi odgovornost za svoje poslovanje. Določanje in oblikovanje potreb, na podlagi katerih naročnik oblikuje predmet javnega naročila, je po naravi stvari v prvi vrsti vezano na odgovornost naročnika za pravilno in zakonito izvajanje njegovih nalog ter je kot takšno naročnikova poslovna odločitev, v katero pravila o javnem naročanju neposredno ne morejo posegati (prim. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-203/2019, 018-020/2020, 018-097/2023, 018-025/2024, 018-068/2024).

Skladno s prvim odstavkom 68. člena ZJN-3 (in ob upoštevanju določb tega člena) naročnik predmet javnega naročanja opiše s tehničnimi specifikacijami, s katerimi opredeli zahtevane značilnosti naročenih gradenj, storitev ali blaga (druga poved iz prvega odstavka 68. člena ZJN-3). V skladu z alinejo b 23. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3 tehnične specifikacije v primeru javnih naročil blaga in storitev pomenijo specifikacijo v dokumentu, ki opredeljuje zahtevane značilnosti proizvoda ali storitve, kot so ravni kakovosti, okoljskih in podnebnih vplivov, zahteve v zvezi z oblikovanjem, prilagojenim vsem uporabnikom (vključno z dostopnostjo za invalide), ter ocenjevanje skladnosti, zahteve v zvezi z delovanjem, uporabo proizvoda, varnostjo ali dimenzijami, vključno z zahtevami v zvezi s proizvodom glede imena, pod katerim se prodaja, izrazoslovjem, simboli, preizkušanjem in preizkusnimi metodami, pakiranjem, označevanjem, uporabo znakov, navodili za uporabnike, proizvodnimi postopki in metodami na posamezni stopnji življenjske dobe blaga ali storitve, ter postopki ocenjevanja skladnosti. Na podlagi opisa predmeta javnega naročila, katerega način in obseg je odvisen predvsem od lastnosti predmeta in njegove kompleksnosti, se potencialni ponudniki seznanijo s potrebami naročnika in ocenijo, ali zahtevan predmet javnega naročila lahko ponudijo in tudi za kakšno ponudbeno ceno ga bodo ponudili.

Naročnik mora tehnične specifikacije, skladno s prvo povedjo iz prvega odstavka 68. člena ZJN3, navesti v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, in sicer na enega izmed načinov, določenih v petem odstavku 68. člena ZJN-3:

- a) v smislu zahtev glede delovanja ali funkcionalnosti, vključno z okoljskimi značilnostmi, če so parametri dovolj natančni, da lahko ponudnik opredeli predmet javnega naročila, naročnik pa odda javno naročilo;
- b) s sklicevanjem na tehnične specifikacije in po prednostnem vrstnem redu na nacionalne standarde, ki so prevzeti po evropskih standardih, evropske tehnične ocene oziroma evropski ocenjevalni dokument, če se ta uporabi kot podlaga za izdajo evropske tehnične ocene, skupne tehnične specifikacije, mednarodne standarde, druge tehnične referenčne sisteme, ki jih določijo evropski organi za standardizacijo, ali, če teh ni, na nacionalne standarde, nacionalna tehnična soglasja ali nacionalne tehnične specifikacije, povezane s projektiranjem, izračunom in izvedbo gradenj ter uporabo blaga, pri čemer se pri vsakem sklicevanju navede tudi »ali enakovredni«;
- c) v smislu zahtev glede delovanja ali funkcionalnosti iz a) točke s sklicevanjem na tehnične specifikacije iz b) točke kot podlago za domnevo skladnosti s temi zahtevami glede delovanja ali funkcionalnosti;
- č) s sklicevanjem na tehnične specifikacije iz b) točke za nekatere značilnosti ter s sklicevanjem na zahteve glede delovanja ali funkcionalnosti iz a) točke za druge značilnosti.

Iz citiranega petega odstavka 68. člena ZJN-3 ne izhaja, da bi imel kateri izmed navedenih načinov določanja tehničnih specifikacij prednost pred drugim, čeprav 74. točka preambule Direktive 2014/24/EU z namenom zagotavljanja čim večje konkurence priporoča, naj naročniki tehnične specifikacije pripravijo predvsem v smislu zahtev po funkcionalnosti in delovanju.

Tehnične specifikacije morajo vsem gospodarskim subjektom zagotavljati enak dostop do postopka javnega naročanja in neupravičeno ne smejo ovirati odpiranja javnih naročil konkurenci (četrty odstavek 68. člena ZJN-3). Tudi splošna načela javnega naročanja naročnika pri oblikovanju tehničnih zahtev zavezujejo, da jih določi na način, ki zagotavlja konkurenco med ponudniki in njihovo enako obravnavo (5. in 7. člen ZJN-3) ter v obsegu, ki je potreben in sorazmeren z naravo, vsebino, namenom in obsegom predmeta naročila (8. člen ZJN-3).

Državna revizijska komisija je že večkrat opozorila (npr. v odločitvah št. 018-063/2016, 018-161/2017, 018-041/2021), da načela zagotavljanja konkurence med ponudniki (5. člen ZJN-3) ni mogoče interpretirati v smislu zahteve po vzpostavljanju konkurenčnosti na tistih področjih oz. v tistih primerih, ko te iz upravičenih razlogov ni mogoče doseči. Prav tako tudi načela enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) ni mogoče razumeti kot absolutne kategorije. Enakopravnost namreč ne pomeni, da mora naročnik vsem potencialnim ponudnikom omogočiti enak položaj v postopku oddaje javnega naročila, saj je zaradi različnih ekonomskih, tehničnih, kadrovskih in tudi naravnih danosti dejanski položaj ponudnikov in njihovih ponudb različen, prednosti, ki jih te dajejo, pa je dovoljeno in pogosto celo gospodarno upoštevati. Zgolj dejstvo, da naročnik z določeno zahtevo razlikuje ponudnike, zato še ne pomeni, da je takšna zahteva že sama po sebi diskriminatorna. V naravi same zahteve namreč je, da ponudnike razvršča na tiste, ki določeno zahtevo izpolnjujejo in je zato njihovo ponudbo mogoče obravnavati kot dopustno (takšno, ki ustreza potrebam in zahtevam naročnika), ter na tiste, ki te zahteve ne izpolnjujejo in posledično ne morejo sodelovati v postopku oddaje javnega naročila. Naročniki so tako v postopkih oddaje javnih naročil upravičeni postavljati zahteve, ki imajo za posledico razlikovanje ponudnikov, vendar le iz razlogov, ki so neposredno povezani s predmetom javnega naročila in so objektivno opravičljivi. Razlikovanje ponudnikov glede na kriterije, ki niso objektivno opravičljivi in pomenijo kakršnokoli obliko diskriminacije ali pa neupravičeno onemogočajo oz. omejujejo konkurenco med ponudniki, ni dopustno (v tej zvezi smiselno prim. tudi sodbo Sodišča EU v zadevi C-513/99).

Ob upoštevanju predstavljenih zakonskih določb gre ugotoviti, da ZJN-3 naročniku ne prepoveduje določitev tehničnih zahtev, s katerimi se omejuje konkurenca, temveč mu prepoveduje zgolj tisto razlikovanje med gospodarskimi subjekti, ki ni skladno z ZJN-3 (npr. arbitrarno razlikovanje) oziroma določitev takšnih tehničnih zahtev, s katerimi se konkurenca omejuje neupravičeno. Naročnik lahko torej v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila določi tudi tehnične zahteve, ki jih lahko izpolni samo en ponudnik ali omejeno število ponudnikov, vendar pa mora biti razlikovanje med ponudniki, ki takšne zahteve lahko izpolnijo, in ponudniki, ki jih ne morejo izpolniti, neposredno povezano s predmetom javnega naročila in objektivno opravičljivo.

V nadaljevanju je tako treba ugotoviti, ali ima naročnik objektivno opravičljive razloge za (s strani vlagatelja zatrjevano) neupravičeno omejevanje in razlikovanje med ponudniki na podlagi izpodbijanih tehničnih zahtev. Pri tem je treba upoštevati, da mora biti naročnik (še) v postopku pravnega varstva sposoben upravičiti (zatrjevati in dokazati) razloge za določitev spornih zahtev (ne pa npr. že v odgovorih na vprašanja na Portalu javnih naročil, ki jih izpostavlja vlagatelj), če vlagatelj že v zahtevku za revizijo navede in dokaže kaj, kar bi kazalo na to, da naročnik za njihovo določitev takih razlogov ni imel.

1. Glede zahteve v zvezi z možnostjo izskladiščenja na vse štiri stranice

Vlagatelj ob citiranju sporne tehnične zahteve, kot jo je naročnik določil v razpisni dokumentaciji, navaja, da naročnik zahteva, da avtomatizirani sistem omogoča izskladiščenje na vse štiri stranice oziroma dopušča naknadno dodajanje izhodnih mest na drugih stranicah, čeprav bo

sistem, upoštevajoč projektno skico, na eni strani postavljen ob steno. Posledično vlagatelj zatrjuje, da predmetna tehnična zahteva ni smiselna (saj je naročnik glede na predvideno postavitev sistema ne bo mogel koristiti), kot takšna pa ni povezana s predmetom javnega naročila in ni sorazmerna s cilji naročila ter je v nasprotju z določili 68. člena ZJN-3.

Naročnik najprej opozarja, da je vlagatelj očitke pavšalen in neargumentiran, saj naročnik (skladno s stališčem Državne revizijske komisije in Upravnega sodišča) svoje potrebe oblikuje na način, da zagotavlja pravilno in zakonito izvajanje njegove dejavnosti. Ker ima naročnik v prihodnosti namen v Lekarni Vipava postaviti tudi lekarniški prodajni avtomat (zaradi česar je v konkretnem javnem naročilu predvidena postavitev opreme ob steni oziroma v njeni bližini), meni, da je njegova poslovna odločitev o nakupu avtomatiziranega lekarniškega sistema, ki omogoča izskladiščenje na vse štiri stranice, legitimna in sorazmerna. Ob tem naročnik izpostavlja, da lekarniški prodajni avtomat ni predmet tega javnega naročila, zato mu v predmetnem postopku ni treba utemeljevati svojih poslovnih načrtov in odločitev,

V opredelitvi do navedb naročnika vlagatelj naročniku priznava avtonomijo pri oblikovanju njegovih potreb, vendar ob tem izpostavlja, da tako Državna revizijska komisija kot Upravno sodišče poudarjata, da mora naročnik biti sposoben izkazati, da so njegove zahteve nujne za izvedbo predmeta javnega naročila, sorazmerne, nediskriminatorne in tudi sicer strokovno utemeljene. V danem primeru pa naročnik podaja le en vsebinski argument, tj. nameravano postavitev lekarniškega prodajnega avtomata v prihodnosti, pri tem pa v ničemer ne pojasni, zakaj bi bila sporna zahteva povezana z lekarniških prodajnim avtomatom (ki v razpisni dokumentaciji niti ni omenjen). Vlagatelj poudarja, da lekarniški prodajni avtomat, ki omogoča nakup izdelkov tudi izven obratovalnega časa lekarne, predstavlja povsem samostojno, neodvisno enoto, ki nima nikakršne povezave z robotiziranim sistemom skladiščenja in prinosa zdravil. Ob tem pojasnjuje, da se ta aparat polni ročno v točno določene predelke (enako kot npr. pri avtomatu za sendviče), saj njegovo avtomatizirano polnjenje niti teoretično ni možno, ker lekarniški robot nima možnosti iznosa posameznih pakiranj na točno določeno pozicijo v bodočem prodajnem avtomatu. Navedeno pomeni, da naročnik kupuje sistem, ki te funkcije sploh ne podpira, kljub temu pa mora za uresničevanje te funkcije že sedaj imeti možnost izskladiščenja na vse štiri stranice, kar je po mnenju vlagatelj nesmiselno. Četudi bi bilo možno vzpostaviti povezavo med lekarniškim robotom in prodajnim avtomatom (kar si je sicer nemogoče predstavljati), pa bi takšna povezava (npr. drča čez pol lekarne) omejevala druge funkcije lekarniškega robota, tj. možnost direktne izdaje pakiranj iz robota, prav tako pa bi za zadostitev potrebam prodajnega avtomata (sploh ob zahtevani hitrosti izskladiščenja) zadoščala že ena stranica izskladiščenja. V zvezi s predvideno postavitvijo lekarniškega prodajnega avtomata vlagatelj izpostavlja še, da je Lekarna Vipava locirana v stanovanjskem objektu, zato njeno delovanje izven delovnega časa (npr. zvečer, ponoči) niti ne bi bilo dovoljeno.

Naročnik v obravnavanem primeru, kot izhaja že iz naziva javnega naročila, naroča avtomatizirani lekarniški sistem skladiščenja (tj. robot in informacijsko podporo) v Lekarni Vipava in 3-letno tekoče vzdrževanje tega sistema.

Tehnične zahteve avtomatiziranega lekarniškega sistema skladiščenja je naročnik določil v dokumentu »*OBR-Popis s tehničnimi specifikacijami*« (v nadaljevanju: tehnične specifikacije), v katerem je med drugim navedel (med strankama sporno) zahtevo:

»sposobnost robotske roke direktno izskladiščevati na vse štiri stranice avtomatiziranega sistema (možno naknadno dodajanje izhodnih mest na drugih stranicah)«.

Dalje gre ugotoviti, da del tehničnih specifikacij predstavlja tudi zavihek »Projektna skica«, v katerem je naročnik slikovno (s podanimi merami) prikazal umestitev robotiziranega sistema (skladišča).

Naročnik je dalje v razpisni dokumentaciji v poglavju »3. Pogoji za ugotavljanje sposobnosti« v podtočki »4. Pogoji – ponujeni avtomatizirani sistemi in oprema« navedel naslednji pogoj:

»Ponudnik ponuja avtomatizirane sisteme in vso opremo ter vzdrževanje skladno z zahtevami naročnika, navedenimi v OBR-Popis s tehničnimi specifikacijami.«,

za izkaz izpolnjevanja katerega je zahteval predložitev izpolnjenega obrazca tehnične specifikacije in obrazca »OBR-Predračun«.

V zvezi s citirano zahtevo po možnosti izkladiščenja robotske roke na vse štiri stranice sistema Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik na vlagateljev očitek, da ta glede na predvideno umestitev sistema v prostor, kot izhaja iz projektne skice (tj. postavitve sistema 40 cm od stene), ni smiselna, odgovarja le s pojasnilom o načrtovani postavitvi lekarniškega prodajnega avtomata in navaja, da je zaradi tega predvidel postavitev robotiziranega sistema skladiščenja ob steni. V tej zvezi vlagatelj v opredelitvi do navedb naročnika pravilno opozarja, da naročnik ni pojasnil vzročne zveze med določitvijo sporne zahteve in nameravano postavitvijo prodajnega avtomata – za katerega vlagatelj tudi zatrjuje, da predstavlja samostojno enoto, nepovezano z robotiziranim sistemom skladiščenja in prinosa zdravil. Upoštevajoč naročnikove navedbe gre namreč ugotoviti, da je slednji z izpostavljenim argumentom pojasnil le, zakaj je predvidel postavitev robotiziranega sistema skladiščenja ob neposredno bližino stene, vendar pa s tem ni pojasnil, zakaj zahteva, da ima ponujeni sistem možnost izkladiščenja na vse štiri stranice. Glede na predviden način umestitve zahtevanega sistema v prostor, tj. na eni strani 40 cm od stene, Državna revizijska komisija ugotavlja, da je na mestu vlagateljev pomislek o smiselnosti sporne zahteve, saj naročnik (vsaj na tej strani) te možnosti, kot pravilno opozarja vlagatelj, ne bo mogel koristiti.

Državna revizijska komisija se sicer strinja z naročnikom, da v predmetnem postopku javnega naročanja ni dolžan pojasnjevati svojih (bodočih) poslovnih odločitev glede nakupa lekarniškega prodajnega avtomata. Vseeno pa mora naročnik, kot predhodno že pojasnjeno, v postopku pravnega varstva izkazati objektivno utemeljene razloge za določitev sporne tehnične zahteve, za katero vlagatelj konkretizirano zatrjuje, da jo je naročnik določil v nasprotju z določbami ZJN-3. V kolikor je tako naročnik določeno zahtevo v tem postopku podal zaradi svojih bodočih poslovnih odločitev, mora to v postopku pravnega varstva tudi utemeljiti in izkazati – česar pa naročniku po oceni Državne revizijske komisije v obravnavanem primeru ni uspelo.

Glede na to, da je Državna revizijska komisija v konkretnem primeru ugotovila, da naročnik z (edinim) razlogom, ki ga je navedel v prid določitvi sporne tehnične zahteve o sposobnosti izkladiščenja robotske roke na vse štiri stranice sistema, ni uspel utemeljiti, še manj pa izkazati, da ima za to zahtevo objektivno opravičljiv(e) razlog(e), gre posledično ugotoviti, da naročnik s predmetno zahtevo ponudnike brez utemeljenega razloga omejuje, s tem pa ravna v nasprotju z 68. členom ZJN-3 in splošnimi načeli javnega naročanja, predvsem načelom zagotavljanja konkurence med ponudniki (5. člen ZJN-3), načelom enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) in načelom sorazmernosti (8. člen ZJN-3).

2. Glede predložitve dokazila o skladnosti sistema s standardom EN 60204-1:2006

Vlagatelj navaja, da je naročnik v točki 9 poglavja 3 razpisne dokumentacije določil pogoj, v povezavi z zahtevo iz tehničnih specifikacij, s katerima za avtomatizirani skladiščni sistem zahteva skladnost s standardom EN 60204-1:2006 Varnost strojev – Električna oprema strojev – 1. del: Splošne zahteve ali temu primerljivim standardom (v nadaljevanju: standard), pri čemer pa kot dokazilo dopušča le certifikat ali potrdilo neodvisne uradne pooblaščenice ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti, ne dopušča pa drugih dokazil, kot je npr. izjava ES o skladnosti, ki jo izda (podpiše) proizvajalec. Posledično vlagatelj, ki za ponujeni sistem nima pridobljenega certifikata ali drugačnega dokazila pooblaščenice ustanove – čeprav je ta skladen z zahtevami standarda – ne more oddati dopustne ponudbe, niti takšnega dokazila ne more pridobiti do roka za oddajo ponudb. V nadaljevanju vlagatelj citira vprašanja, s katerimi je bil naročnik opozorjen na očitano kršitev, in naročnikove odgovore, ki jih v izogib ponavljanju vključuje v svojo trditveno podlago. Opozarja, da bi moral naročnik skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 (pod določenimi pogoji) sprejeti tudi druga ustrezna dokazila, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca – ki v svojem bistvu pomeni izjavo proizvajalca o tehničnih lastnostih blaga (pri čemer se vlagatelj sklicuje na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-042/2021). Ta je dana pod materialno in kazensko odgovornostjo ter predstavlja garancijo proizvajalca, da produkt ustreza zahtevam in obljubljenim lastnostim in je osnovno dokazilo o tem, da ponujeni produkt izpolnjuje zahteve določenega standarda. Plačljiv certifikat zunanje institucije pa je zgolj dodatno dokazilo, ki proizvajalca ne odvezuje njegove odgovornosti, da sam opravi tehnično verifikacijo skladnosti izdelka z zahtevami posameznega standarda in to potrdi z izjavo o skladnosti. Da certifikat za kakovost oziroma varnost produkta nima niti dokazne niti tehnične dodane vrednosti, po oceni vlagatelja posredno potrjuje tudi naročnik v odgovoru na vprašanje na Portalu javnih naročil, ko navaja, da je dokazovanje s certifikatom utemeljeno zaradi zagotavljanja ustrezne varnosti in zmanjševanja tveganj v procesu izvajanja lekarniške službe. Za naročnika torej ni bistven način dokazovanja zahtevanih lastnosti (tj. skladnosti s standardom), temveč zgolj to, da pridobi varen sistem z zahtevanimi lastnostmi.

Naročnik se pri vsebinski presoji predmetnega očitka (v izogib ponavljanju) sklicuje na odgovor, ki ga je na Portalu javnih naročil objavil 29. 10. 2025, in določbo osmega odstavka 68. člena ZJN-3, skladno s katero je zahteval, da ponudnik za ponujeno opremo predloži ustrezna dokazila v obliki (enakovrednih) certifikatov ali dokazil, ki potrjuje skladnost z drugimi relevantnimi harmoniziranimi standardi, če ti obravnavajo enakovredne vidike varnosti strojev in električne opreme. Opozarja, da vlagatelj ob sklicevanju na tretji odstavek 70. člena ZJN-3 zanemari kontekst in vsebino celotnega besedila te določbe, saj v zahtevku za revizijo ne zatrjuje in dokazuje dejstva, da ni odgovoren za to, da nima dostopa do potrdil ali poročil o preizkusih iz prvega odstavka 70. člena ZJN-3, temveč v vprašanju, ki ga je naročniku zastavil preko Portala javnih naročil, ter navaja, da *»proizvajalec robota lahko brez težav pridobi certifikat neodvisne agencije, ampak bo stroške pridobivanja certifikata primoran dodati na ponudbo naročniku, ki to od proizvajalca zahteva«*.

V opredelitvi do navedb naročnika vlagatelj navaja, da je naročnik pri citiranju tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 izpustil del, kjer zakon izjemo dopušča tudi za primere, ko ponudnik potrdil ne more pridobiti v ustreznih rokih – kar je vlagatelj izrecno navedel v zahtevku za revizijo. Ob tem vlagatelj izpostavlja, da se naročnik ni opredelil do navedb vlagatelja o tem, da lahko tehnične zahteve predmetnega standarda izpolnjujejo tudi ponudniki, ki nimajo pridobljenega potrdila zunanje ustanove, imajo pa izjavo proizvajalca, ki predstavlja garancijo, da produkt ustreza tem zahtevam, prav tako pa se ni opredelil do ugotovitve, ki jo je Državna revizijska komisija podala v zadevi št. 018-042/2021 in ki jo je vlagatelj izpostavil v zahtevku za revizijo.

Kakor pravilno navaja vlagatelj, je naročnik v obravnavanem primeru na več mestih dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval skladnost predmeta javnega naročila s standardom EN 60204-1:2006 oziroma s standardom, ki je primerljiv (enakovreden) temu standardu, kot dokazilo pa določil certifikat oziroma potrdilo, ki ga izda organ za ugotavljanje skladnosti.

Naročnik je namreč najprej v tehničnih specifikacijah med varnostnimi zahtevami za ponujeni avtomatizirani lekarniški sistem podal zahtevo:

»pridobljen certifikat uradne pooblaščen ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti, s katerim potrdi skladnost avtomatiziranega skladiščnega sistema s standardom EN 60204-1:2006 Varnost strojev – Električna oprema strojev; ponudnik lahko predloži tudi katerikoli drugi certifikat ali potrdilo oz. dokazilo neodvisne uradne pooblaščen ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti, ki se nanaša na varnost ponujenega proizvoda in s katerim razpolaga bodisi proizvajalec bodisi ponudnik ter je primerljiv z zahtevami in priporočili standarda »EN 60204-1:2006 Varnost strojev – Električna oprema strojev«.

Enako oziroma podobno zahtevo je naročnik dalje navedel tudi v okviru pogojev za sodelovanje (poglavje 3 razpisne dokumentacije) v podtočki »9. Varnostne zahteve«, kjer je (med drugim) določil:

»Ponudnik zagotavlja, da je ponujen sistem tehnično brezhiben in izpolnjuje spodaj navedene varnostne zahteve:

- *ponudnik mora imeti certifikat uradne pooblaščen ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti, s katerim potrdi skladnost avtomatiziranega skladiščnega sistema s standardom EN 60204-1:2006 Varnost strojev - Električna oprema strojev - 1. del: Splošne zahteve ali novejšo verzijo standarda oziroma katerikoli drugi certifikat ali potrdilo oz. dokazilo neodvisne uradne pooblaščen ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti, ki se nanaša na varnost ponujenega proizvoda in s katerim razpolaga bodisi proizvajalec bodisi ponudnik ter je primerljiv z zahtevami in priporočili standarda »EN 60204-1:2006 Varnost strojev - Električna oprema strojev - 1. del: Splošne zahteve« ali novejšo verzijo standarda, ki spodbuja varnost ljudi in premoženja, doslednost odzivanja na krmiljenje, enostavnost vzdrževanja,*
- */.../*

Zahtevano dokazilo:

Ponudnik ali katerikoli od partnerjev v primeru partnerske ponudbe izpolni zahtevo s predložitvijo izpolnjenega obrazca ESPD in obrazca OBR-Izjava o izpolnjevanju varnostnih zahtev. Naročnik si pridržuje pravico v fazi preverjanja ponudbe zahtevati predložitev dodatnih dokazil (certifikati, katalogi, meritve ipd.).«

Kakor pravilno izpostavlja vlagatelj, je naročnik v zvezi s predmetno zahtevo na Portalu javnih naročil prejel več vprašanj, s katerimi je bil pozvan, da zahtevo spremeni na način, da kot ustrezno dokazilo dopusti tudi izjavo EU o skladnosti, ki jo izda proizvajalec in s katero ta izkazuje skladnost ponujenega sistema z zahtevanim standardom EN 60204-1. Vendar pa je naročnik v vseh odgovorih (objavljenih 29. 10. 2025 ob 9.53 ter 5. 11. 2025 ob 13.02, ob 13.14, ob 13.37 in ob 13.46) vztrajal pri zahtevi, da bo kot ustrezno dokazilo štel le certifikat oziroma potrdilo uradne pooblaščen ustanove ali pristojne agencije za nadzor kakovosti.

Glede na navedeno gre ugotoviti (in kar med strankama ni sporno), da je naročnik z izpostavljenimi odgovori na Portalu javnih naročil (ki skladno s tretjo povedjo prvega odstavka 67. člena ZJN-3 predstavljajo del dokumentacije v zvezi z oddajo predmetnega javnega naročila) izrecno izključil izjavo proizvajalca o skladnosti kot eno od možnih dokazil za dokazovanje

skladnosti z zahtevanim standardom oziroma je kot edino možno dokazilo dopustil zgolj certifikat ali potrdilo, ki ga izda (zunanji in neodvisni) organ za ugotavljanje skladnosti.

Upoštevali revizijske navedbe Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj ne nasprotuje zahtevi po skladnosti ponujenega sistema z zahtevanim standardom EN 60204-1 (oziroma temu primerljivim/enakovrednim standardom), temveč nasprotuje (zgolj) naročnikovi zahtevi po predložitvi certifikata (ali potrdila, ki ga izda organ za ugotavljanje skladnosti) kot edinega možnega dokazila, ki ga naročnik dopušča za dokazovanje skladnosti z zahtevami tega standarda. Vlagatelj namreč v zahtevku za revizijo navaja, da certifikata nima in ga do roka za prejem ponudb ne more pridobiti. Kljub temu meni, da je mogoče skladnost z zahtevami navedenega standarda dokazati tudi z drugimi ustreznimi dokazili, npr. z izjavo proizvajalca o skladnosti z zahtevanim standardom (ki je dana pod materialno in kazensko odgovornostjo in predstavlja osnovno dokazilo o izpolnjevanju zahtev določenega standarda), s čimer pa se naročnik ne strinja. Po zatrditvi naročnika izjava o skladnosti, ki jo izda proizvajalec sam, ne more nadomestiti certifikata, s katerim zunanja neodvisna strokovna institucija potrdi skladnost izdelka z določenim standardom, saj *»taka izjava ne vsebuje dejanske tehnične verifikacije skladnosti z zahtevami posameznega standarda, temveč predstavlja deklaracijo proizvajalca o skladnosti«*.

Državna revizijska komisija pojasnjuje, da lahko naročnik, skladno s prvim odstavkom 70. člena ZJN-3, zahteva, da gospodarski subjekti kot dokazilo o skladnosti s tehničnimi specifikacijami, merili za oddajo javnega naročila, pogoji o sodelovanju ali posebnimi pogoji za izvedbo javnega naročila predložijo poročilo o preizkusu, ki ga pripravi organ za ugotavljanje skladnosti, ali potrdilo, ki ga izda tak organ.

Upoštevali navedeno se Državna revizijska komisija strinja z naročnikom, da iz določb prvega odstavka 70. člena ZJN-3 izhaja, da lahko za dokazovanje zahtevanih lastnosti blaga naročniki v postopkih javnega naročanja določijo predložitev poročil o preizkusih ali potrdil, ki jih pripravijo oziroma izdajo organi za ugotavljanje skladnosti.

Skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 mora naročnik sprejeti druga ustrezna dokazila, ki niso navedena v prvem odstavku 70. člena ZJN-3, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca, kadar določen gospodarski subjekt nima dostopa do potrdil ali poročil o preizkusih iz prvega odstavka tega člena ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, pod pogojem, da ni odgovoren za to, da nima dostopa, ter pod pogojem, da gospodarski subjekt s tem dokaže, da gradnje, blago ali storitve, ki jih zagotavlja, izpolnjujejo tehnične specifikacije, merila za oddajo naročila ali pogoje za izvedbo naročila.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik z utemeljevanjem, zakaj je zgolj certifikat mogoče šteti kot edino ustrezno dokazilo za dokazovanje skladnosti z zahtevami standarda EN 60204-1 ali enakovrednega, v bistvu zatrjuje, da v obravnavanem primeru že na načelni ravni dokazil, ki izvirajo iz sfere proizvajalca, npr. izjave EU o skladnosti, ni mogoče šteti za »druga ustrezna dokazila« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3.

Državna revizijska komisija navedenemu stališču naročnika ne more pritrditi. Drži, da v ZJN-3 (prvi odstavek 70. člena ZJN-3) ostaja zakonska podlaga za zahtevo po predložitvi certifikata kot dokazila, s katerim se dokazuje skladnost predmeta javnega naročila zahtevanim standardom ali enakovrednim. Vendar pa citirani tretji odstavek 70. člena ZJN-3 naročniku nalaga, da mora pod določenimi pogoji sprejeti tudi druga ustrezna dokazila, ki niso navedena v prvem odstavku tega člena, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca. Kot pravilno opozarja vlagatelj, tehnična dokumentacija proizvajalca v svojem bistvu pomeni izjavo proizvajalca o tehničnih lastnostih blaga (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-019/2016, 018-

033/2017, 018-066/2020 in v zadevi 018-042/2021, na katero se sklicuje vlagatelj)). In čeprav se gre na načelni ravni strinjati z naročnikom pomislekom o razlikah med izjavo EU o skladnosti, s katero proizvajalec sam jamči, da je izdelek skladen z določenimi zahtevami, in certifikatom kot potrdilom skladnosti, ki ga izda neodvisen organ, je po drugi strani treba upoštevati, da je presojo glede možnih dokazil o skladnosti s tehničnimi specifikacijami opravil že zakonodajalec sam, kar pa je v konkretnem primeru bistveno. Zakonodajalec je tako za tehnično dokumentacijo proizvajalca (katere del je tudi izjava proizvajalca o skladnosti) že sam določil, da predstavlja možno dokazilo o skladnosti s tehničnimi specifikacijami.

Ker torej že ZJN-3 dopušča, da lahko ponudnik (pod določenimi pogoji) skladnost z zahtevami določenega standarda v ponudbi dokaže (tudi) s tehnično dokumentacijo proizvajalca, Državna revizijska komisija ugotavlja, da je v obravnavanem primeru naročnik s tem, ko je v razpisni dokumentaciji (tj. z odgovori na vprašanja na Portalu javnih naročil) kot edino možno dokazilo za dokazovanje skladnosti z zahtevanim standardom dopustil certifikat (potrdilo) zunanje uradne institucije in s tem izključil možnost dokazovanja zahtevanih lastnosti ponujenega sistema s tehnično dokumentacijo proizvajalca, kršil določbo tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 ter neupravičeno omejil konkurenco med ponudniki (prim. 5. člen ZJN-3).

Ne glede na ugotovljeno kršitev naročnika pa gre dalje pojasniti, da bi bile navedbe vlagatelja o enakovrednosti proizvajalčeve izjave o skladnosti, upoštevajoč določbo tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, lahko relevantne šele v ponudbeni fazi. Kot že navedeno, mora naročnik skladno s to določbo za dokazovanje skladnosti sicer dopustiti tehnično dokumentacijo proizvajalca, kadar ponudnik nima dostopa do potrdil iz prvega odstavka 70. člena ZJN-3 ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, vendar mora biti ob tem izpolnjen še pogoj, da ponudnik ni odgovoren za to, da nima dostopa do predmetnih potrdil, poleg tega pa mora ponudnik v ponudbi s predloženo tehnično dokumentacijo proizvajalca izkazati, da ponujeni predmet javnega naročila izpolnjuje tehnične specifikacije (oziroma merila za oddajo naročila ali pogoje za izvedbo naročila), kot jih je določil naročnik v razpisni dokumentaciji. Navedeno pa lahko naročnik ugotavlja šele v fazi pregleda ponudb (po poteku roka za predložitev ponudb), ko ponudnik takšno tehnično dokumentacijo proizvajalca predloži v ponudbi in v njej izkazuje tudi izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3.

Posledično Državna revizijska komisija v predmetnem postopku pravnega varstva (ko je zahtevke za revizijo vložen zoper določbe razpisne dokumentacije) ni obravnavala navedb vlagatelja o ustreznosti izjave proizvajalca (in s tem povezanih navedb naročnika), saj bo do (morebitne) naročnikove presoje enakovrednosti predmetne izjave proizvajalca z zahtevanim dokazilom (certifikatom oziroma potrdilom pristojne institucije), pod pogoji, določenimi v tretjem odstavku 70. člena ZJN-3, v predmetnem postopku oddaje javnega naročila lahko prišlo šele v fazi ocenjevanja in pregledovanja prejetih ponudb.

3. Glede zahteve v zvezi z možnostjo delovanja sistema na enofazni izmenični napetosti

V zvezi z naročnikovo zahtevo, določeno v tehničnih specifikacijah in v okviru pogoja iz točke 10 poglavja 3 razpisne dokumentacije, vlagatelj zatrjuje, da naročnik za ponujeni sistem zahteva možnost delovanja na enofazni izmenični napetosti 230 V, čeprav to ni določeno v Uredbi o zelenem javnem naročanju (Uradni list RS, št. 51/17, s sprem.) niti ni objektivno potrebno za delovanje sistema oziroma pogojeno z obstoječim stanjem pri naročniku, saj ima naročnik v Lekarni Vipava že zagotovljen trifazni priključek. V zvezi s tem se vlagatelj sklicuje in prilaga odgovor projektanta elektro inštalacij za Lekarno Vipava (elektronsko sporočilo z dne 13. 11. 2025), v katerem je ta potrdil obstoj trifaznega priključka v lekarni.

Naročnik na predmetni očitke odgovarja, da drži, da v lekarni obstaja trifazni priključek, vendar pa napeljava in razpoložljive vtičnice, brez da bi naročnik izvedel določena gradbeno-inštalacijska dela (nova napeljava trifaznega voda od elektro omarice do prostora, kjer bo postavljen avtomatiziran lekarniški sistem), ne omogočajo priklopa opreme, ki zahteva trifazno napajanje 400 V.

Vlagatelj v opredelitvi do navedb naročnika navaja, da naročnik sploh ne zatrjuje, da bo lekarniškega robota priklopil na obstoječe enofazne vtičnice, pri čemer poudarja, da bo v vsakem primeru za potrebe robota treba vzpostaviti električno povezavo do mesta vgradnje robotiziranega sistema. Zatrjuje, da je z vidika izvedbe in stroškov povsem enako, ali se pri tem vzpostavi enofazna ali trifazna povezava, saj gre le za drugačen električen kabel. Ne glede na navedeno pa vlagatelj izpostavlja še, da je naročnik v odgovoru na vprašanje na Portalu javnih naročil sporno zahtevo utemeljil le z razlogom, da lahko to zahtevo izpolni več ponudnikov na trgu, kar pomeni, da zahteve po enofaznem priključku ne podaja zato, ker bi bila to njegova edina možnost. Zato navaja, da bi bilo nerazumljivo, da bi javnonaročniška zakonodaja naročniku omogočala, da bi konkurenco omejeval zaradi tehnično tako enostavne in nizkstroškovne rešitve, kot je vrsta električnega kabla, ki bo pripeljan do mesta postavitve robotiziranega sistema, saj naročnikom pri vsakem javnem naročilu nastajajo določeni minimalni posredni stroški (npr. menjava SIM kartic pri zamenjavi obstoječega dobavitelja mobilne telefonije, izobraževanje kadra bi menjavi dobavitelja medicinskih naprav...).

Med strankama ni sporno, potrjeno pa je tudi z vpogledom v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, da je naročnik sporno zahtevo določil v tehničnih specifikacijah, kjer je zapisal, da mora imeti avtomatiziran lekarniški sistem skladiščenja *»možnost delovanja sistema na enofazni izmenični napetosti 230 V«*.

Predmetno zahtevo je naročnik kot eno izmed zahtev določil tudi v okviru pogojev za sodelovanje (točka 3 razpisne dokumentacije), in sicer v podtočki »10. Pogoj – Izjava o skladnosti z uredbo o zelenem javnem naročanju«, kjer je zapisal:

»Ponudnik zagotavlja, da je seznanjen z določbami Uredbe o zelenem javnem naročanju (Uradni list RS, št. 51/17, 64/19, 121/21, 132/23 in 43/25) in jih bo upošteval pri izvedbi tega javnega naročila:

- *obratovanje z nizko porabo energije v celotnem času obratovanja; poraba električne energije v fazi delovanja za avtomatiziran vnos in avtomatiziran sistem skladiščenja skupno ne sme presežati 0,8 kWh,*
- *možnost delovanja na enofazni izmenični napetosti 230 V,*
- *možnost delovanja na način, da nivo hrupa, ki ga skupno povzročata sistem za avtomatiziran vnos in avtomatizirano skladišče, ne presega 53 dB na delovnem mestu, ki se nahaja v prostoru ob sistemu ter*
- *smiselno ostale določbe uredbe.«*

Dokazilo za izkazovanje citiranega pogoja za sodelovanje je naročnik zahteval predložitev izpolnjenih tehničnih specifikacij, pri čemer si je pridržal pravico, da v fazi preverjanja ponudbe zahteva predložitev dodatnih dokazil (certifikati, katalogi, prospekti ponujene opreme, podatek o glasnosti sistema).

Kot že navedeno, vlagatelj kot dokaz nezakovitosti sporne zahteve zahtevku za revizijo prilaga dokazilo, tj. odgovor naročnikovega projektanta elektroinštalacij z dne 13. 11. 2025, s katerim dokazuje, da je v Lekarni Vipava že zagotovljen trifazni priključek. Glede na to, da je vlagatelj že s tem izkazal, da ima naročnik v prostoru, kjer bo umeščen zahtevani robotski sistem, možnost vzpostavitve trifazne napeljave (kar sicer priznava tudi sam naročnik), gre kot nepotrebna zavrniti

nadaljnja vlagateljeva dokazna predloga o zaslišanju projektanta elektroinštalacij in preveritvi tega dejstva pri Elektro Primorska, d.d.

Državna revizijska komisija pritruje naročniku, da predmetni odgovor projektanta dokazuje zgolj obstoj trifaznega priključka, in ne tudi napeljave in razpoložljive vtičnice za trifazno napetost. Vendar vlagatelj pri tem opozarja, da bo naročnik v vsakem primeru (torej tako v primeru enofaznega kot v primeru trifaznega priključka) moral vzpostaviti električno povezavo, ki naj bi bila z vidika izvedbe in stroškov enaka (saj v resnici pomeni le drugačen električni kabel), ter da vzpostavitev napeljave za priklop sistema, ki zahteva trifazno napajanje, za naročnika ne bi predstavljala nesorazmernega stroška. Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik ne navaja nobenih razlogov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da zatrevanje vlagatelja v tem delu ni utemeljeno. Prav tako gre ugotoviti, da se naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne opredeljuje do vlagateljeve navedbe, da sporna zahteva niti ne izhaja iz Uredbe o zelenem javnem naročanju (na katero se naročnik sklicuje pri določitvi predmetne zahteve v razpisni dokumentaciji).

Državna revizijska komisija je tako v konkretnem primeru ugotovila, da je trditveno-dokazno breme¹ glede obstoja objektivno opravičljivih razlogov, ki utemeljujejo določitev sporne tehnične zahteve, z vlagatelja prešlo na naročnika, kar pomeni, da je naročnik tisti, ki mora v odločitvi o zahtevku za revizijo jasno in konkretizirano navesti razloge, ki po njegovem mnenju upravičujejo določitev izpodbijane tehnične zahteve, hkrati pa mora predlagati tudi dokaze, ki naj zatrevana dejstva potrdijo. Vendar pa gre v danem primeru ugotoviti, da naročnik razen tega, da je pojasnil, da v prostoru še nima vzpostavljene povezave in vtičnice za trifazno napetost – pri čemer je med strankama nesporno, da v prostoru obstoji trifazni priključek, navedeno pa je z odgovorom projektanta izkazal tudi vlagatelj – ni navedel nobenih drugih razlogov, s katerimi bi upravičil zahtevo po enofazni izmenični napetosti.

V posledici navedenega Državna revizijska komisija zaključuje, da naročnik, na katerem je trditveno-dokazno breme v zvezi z ugotavljanjem objektivno opravičljivih razlogov za določitev sporne zahteve, v konkretnem primeru ni uspel niti utemeljiti, še manj pa izkazati, da ima za tehnično zahtevo v zvezi z delovanjem avtomatiziranega sistema na enofazni izmenični napetosti (ki jo povzema tudi med pogoji za sodelovanje) objektivno opravičljive razloge, s tem pa je kršil četrty odstavek 68. člena ZJN-3 ter načelo zagotavljanja konkurence med ponudniki (5. člen ZJN-3), načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) in načelo sorazmernosti (8. člen ZJN-3).

4. Glede zahteve v zvezi s časovno sposobnostjo izskladiščenja

Vlagatelj ob citiranju pogoja iz točke 4 poglavja 3 razpisne dokumentacije in tehničnih specifikacij navaja, da naročnik za avtomatizirani lekarniški sistem zahteva sposobnost izskladiščenja štirih pakiranj v času do devet sekund in pri tem določa, da se v čas izskladiščenja všteva tudi čas, ki ga porabi naročnikov informacijski sistem (da obdela zahtevo in jo posreduje robotiziranemu sistemu), vendar pa trajanje tega časa ni mogoče niti ugotoviti niti preveriti, saj gre za že obstoječi informacijski sistem naročnika. Vlagatelj tako zaradi odsotnosti te informacije in nepoznavanja informacijskega sistema zatruje, da ne more oddati dopustne ponudbe, saj ne more z gotovostjo trditi, da ponujeni sistem izpolnjuje predmetno zahtevo, niti tega dejstva ne more preveriti, saj

¹ Trditveno in dokazno breme pomeni dolžnost strank, da jasno, določno in konkretno navedejo dejstva, na katera opirajo svoje zahtevke, in predlagajo dokaze, s katerimi se zatrevana dejstva dokazujejo (prim. 7. in 212. člen Zakona o pravdnem postopku, Uradni list RS, št. 26/1999, v nadaljevanju: ZPP, v povezavi s prvim odstavkom 13. člena ZPVPJN).

avtomatizirani skladiščni sistem še ni dobavljen. Ob tem citira tudi vprašanja in odgovore, objavljene na Portalu javnih naročil, s katerimi je naročnika opozoril na očitano kršitev in jih v izogib ponavljanju vključuje v svojo trditveno podlago.

Naročnik najprej glede vlagateljeve navedbe, da čas procesiranja informacijskega sistema ni povezan s predmetom javnega naročila, odgovarja, da navedeno ne drži, saj je naročnik zainteresiran za nakup le takšnega avtomatiziranega sistema, ki delovne procese v lekarni pohitri in ne upočasni, posledično pa je njegova zahteva po sposobnosti izskladiščenja tudi sorazmerna. Dalje naročnik poleg tega, da za vlagateljev zahtevek v izpostavljenem delu ugotavlja, da je ta prepozen (za kar je Državna revizijska komisija uvodoma, ob obravnavi pritožbe, že ugotovila, da ne drži), opozarja še na obstoj omejitve iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN, saj na podlagi zastavljenih vprašanj na Portalu javnih naročil ugotavlja, da nihče od zainteresiranih gospodarskih subjektov ni postavil vprašanja glede naročnikovega informacijskega sistema in časa, ki ga ta sistem potrebuje za procesiranje naročila, oziroma opozorila, da bi mu nerazpolaganje s temi informacijami onemogočalo oddajo ponudbe.

Vlagatelj v opredelitvi do navedb naročnika zanika, da naročnik na nezakonitost sporne zahteve preko Portala javnih naročil ni bil opozorjen. Poudarja, da je na naročnika naslovil kar dve (v zahtevku za revizijo citirani) opozorili, naj zahtevo umakne. Ob tem vlagatelj izpostavlja, da je ponudbo med drugim oddalo podjetje, ki je dobavilo in ki sedaj tudi vzdržuje informacijski sistem naročnika, kar pomeni, da razpolaga s podatkom o možni hitrosti informacijskega sistema, zaradi vzdrževanja sistema pa ima celo možnost vplivati na hitrost obdelave zahteve s strani tega informacijskega sistema. Posledično lahko to konkurenčno podjetje doseže neizpolnitev zahteve s strani vlagatelja na način, da v času testiranja ponujenega robotskega sistema obremeni informacijski sistem ali mu poda dodatna varnostna preverjanja, ki bodo vzela več časa.

Naročnik je tehnično zahtevo glede časa izskladiščenja določil v tehničnih specifikacijah, kjer je zapisal, da mora ponujeni sistem zagotavljati:

»sposobnost izskladiščenja 4 pakiranj v času do 9 sekund na eno direktno izdajno mesto v oficini (čas izskladiščenja se šteje od trenutka, ko se v informacijski sistem naročnika iz ene blagajne pošlje zahteva za izdajo 4 pakiranj, do iznosa 4 pakiranj iz avtomatiziranega skladiščnega sistema) da ima farmacevt pri izdaji pravočasno izdelke na razpolago«.

V zvezi s predmetno zahtevo je naročnik preko Portala javnih naročil najprej prejel vprašanje:

»V tehničnih specifikacijah navajate, da čas dostave škatlic ne sme biti večji od 9 sekund za dostavo 4 pakiranj. Da pojasnimo, 4 pakiranja v 9 sekundah pomeni, da robot v eni uri dostavi približno 1.450 pakiranj. Takšna zahteva je težje realno izvedljiva oz. ni nujno potrebna v vaši lekarni. Prav tako močno podraži projekt. Prosimo vas, da spremenite pogoj dostave na 360 škatlic/uro za eno robotsko roko ali dostavo 1 pakiranja pod 7 sekund ali dostavo 2 pakiranj pod 10 sekund, kar predstavlja realne dostavne čase, ki jih lahko zmorejo med seboj primerljivi roboti pri takšni dolžini. Zgolj na tak način boste lahko dobili primerljive ponudbe.«,

na katerega je 5. 11. 2025 ob 13.25 odgovoril:

»V OBR-POPIS S TEHNIČNIMI SPECIFIKACIJAMI je naročnik podal v zvezi s hitrostjo robotskih rok naslednjo zahtevo: sposobnost izskladiščenja 4 pakiranj v času do 9 sekund na eno direktno izdajno mesto v oficini (čas izskladiščenja se šteje od trenutka, ko se v informacijski sistem naročnika iz ene blagajne pošlje zahteva za izdajo 4 pakiranj, do iznosa 4 pakiranj iz avtomatiziranega skladiščnega sistema) da ima farmacevt pri izdaji pravočasno izdelke na razpolago.

To pomeni, da mora ponudnik dokazovati sposobnost robotske roke, da iznese določeno število pakiranj v predvidenem času. Naročnik razume, da se zaradi narave dela in raznolikosti naročil, saj je lahko na en recept predpisano tudi samo eno ali dve pakiranji, vsi iznosi ne morejo vedno izvajati z zahtevano količino pakiranj.

Naročnik ne odstopa od podane tehnične zahteve.«

Dalje je naročnik prejel še vprašanje:

»V nadaljevanju vam posredujemo vprašanje, vezano na sledečo tehnično zahtevo: sposobnost izskladiščenja 4 pakiranj v času do 9 sekund na eno direktno izdajno mesto v oficini (čas izskladiščenja se šteje od trenutka, ko se v informacijski sistem naročnika iz ene blagajne pošlje zahteva za izdajo 4 pakiranj, do iznosa 4 pakiranj iz avtomatiziranega skladiščnega sistema) da ima farmacevt pri izdaji pravočasno izdelke na razpolago;

Omenjena zahteva je v celoti oblikovana na način, da favorizira sistem BD Rowa in njegovo tehnologijo pobiranja in iznosa pakiranj zdravil.

Ali je naročnik res pripravljen zgolj zaradi SPOSOBNOSTI sistema BD Rowa, ki lahko le v izjemno redkih primerih (in še zdaleč ne v vsaki naročeni operaciji) izskladišči 4 pakiranja v 9 sekundah, omejiti konkurenco v predmetnem postopku oddaje javnega naročila?

Splošno znano je namreč, da so vsi sistemi, ki delujejo na način, da imajo na skladiščnih policah shranjena pakiranja v koloni oz. eno za drugim, zgolj v izjemno redkih primerih zmožni hkrati:

- 1. zagotavljati zahtevo naročnika po kaotičnem načinu shranjevanja pakiranj in*
- 2. upoštevati metodo iznosa FEFO in*
- 3. istočasno izpolnjevati časovni pogoj iznosa 4 pakiranj v 9 sekundah.*

Ta »sposobnost« se v praksi lahko izkaže zgolj v idealnih situacijah, ko:

- 1. so v sistemu točno ta 4 pakiranja zložena eno za drugim na polici in je skupna dolžina teh 4 pakiranj takšna, da jih roka sploh lahko fizično prime,*
- 2. so ta 4 pakiranja shranjena blizu izdajnega mesta, da je pot roke najkrajša,*
- 3. so vsa 4 pakiranja primerna za izskladiščenje ob upoštevanju metode FEFO,*
- 4. v trenutku naročila ta ista roka ne pospravlja ali zaključuje predhodnega naročila.*

Iz vsega zgoraj navedenega je jasno razvidno, da je povsem nepomembno, kakšna je hitrost iznosa pakiranj v idealnih okoliščinah, ampak je primerljiv in merodajen podatek kapaciteta izskladiščenih pakiranj v eni ali več urah obratovanja.

Naročnika zato pozivamo, da kritično presodi, koliko od zahtevanih 8.000 pakiranj bo dejansko dnevno ali v času priprave naročil izskladiščil in nato predpiše realno časovno zahtevo. Naš predlog je, da naročnik zahtevo oblikuje na način, da mora imeti ponujeni sistem kapaciteto izskladiščenja 400 pakiranj / uro in kapaciteto vnosa 200 pakiranj / uro.

V kolikor naročnik od omenjene zahteve ne bo želel odstopiti, naj vsaj jasno zapiše, da zahteva »sposobnost« izkladiščenja 4 pakiranj v 9 sekundah ob vsakem izskladiščenju, pri čemer je še vedno potrebno upoštevati zahtevo po kaotičnem načinu shranjevanja in zahtevo po metodi iznosa FEFO.

S takšno zahtevo bi bil kriterij objektivni, pri tem pa je treba vedeti, da tako postavljenega kriterija ne bi izpolnil noben sistem.,

na katerega je 5. 11. 2025 ob 13.44 na Portalu javnih naročil objavil odgovor:

»Naročnik meni, da lahko podano zahtevo glede sposobnosti robotske roke zagotavlja več ponudnikov na trgu.

Naročnik ne spreminja pogoja.«

Upošteevajoč izpostavljeni vprašnji, zastavljeni preko Portala javnih naročil, ki ju vlagatelj v zahtevku za revizijo izrecno vključuje v svojo trditveno podlago, Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj izpodbija celotno naročnikovo zahtevo po načinu merjenja sposobnosti izskladiščenja avtomatiziranega skladiščnega sistema, v okviru tega pa kot razlog za njeno nezakonitost izpostavlja nepoznavanje informacijskega sistema naročnika. Med strankama je namreč nesporno, da se čas, ki ga informacijski sistem naročnika potrebuje za procesiranje naročila oziroma zahteve za izdajo, vračunava v čas zahtevane sposobnosti izskladiščenja ponujenega robotiziranega sistema, kot jo je določil naročnik s sporno zahtevo. Da vlagatelj izpodbija celotno zahtevo (tj. na kakšen način naročnik meri sposobnost izskladiščenja sistema) – nepoznavanje informacijskega sistema pa navaja zgolj kot enega izmed argumentov za zatrjevano nezakonitost predmetne zahteve – izhaja tudi iz vlagateljeve opredelitve do navedb naročnika, kjer zatrjuje, da je z vprašanjem, na katerega je naročnik na Portalu javnih odgovoril 5. 11. 2025 ob 13.44, jasno opozoril na nepomembnost hitrosti iznosa pakiranj v idealnih okoliščinah, saj je po njegovem primerljiv in merodajen podatek kapaciteta izskladiščenih pakiranj v eni ali več urah obratovanja. Vlagatelj je namreč z izpostavljenim vprašanjem naročniku predlagal spremembo sporne zahteve na način, da bi bila zahtevana kapaciteta izskladiščenja 400 pakiranj/uro in kapaciteta vnosa 200 pakiranj/uro (čemur naročnik ni sledil).

Upošteevajoč navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da za predmetni očitke ne obstaja omejitev iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN (skladno s katerim se v predrevizijskem in revizijskem postopku ne presojuje očitane kršitve, ki se nanašajo na vsebino objave, povabilo k oddaji ponudb ali razpisno dokumentacijo, če bi lahko vlagatelj ali drug morebitni ponudnik prek portala javnih naročil naročnika opozoril na očitano kršitev, pa te možnosti ni uporabil). Ker so torej tudi za predmetne revizijske navedbe izpolnjeni vsi pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, jih je Državna revizijska komisija vsebinsko obravnavala.

Naročnik je v odločitvi o zahtevku za revizijo v zvezi s sporno s sporno tehnično zahtevo po načinu merjenja sposobnosti izskladiščenja zgolj navedel, da je zainteresiran za nakup avtomatiziranega sistema, ki delovne procese v lekarni pohitri in ne upočasni, zaradi česar meni, da je njegova zahteva po sposobnosti izskladiščenja sorazmerna. Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik s temi navedbami ne preseže pavšalne ravni zatrjevanja, saj s tem ni v ničemer pojasnil razlogov za takšen način določitve sposobnosti izskladiščenja zahtevanega sistema – za katerega vlagatelj zatrjuje, da je nesorazmeren, ter navaja po njegovem mnenju primernejši način, s katerim bi naročnik vseeno dosegel pohitritev delovnih procesov (tj. zahtevo glede na kapaciteto izskladiščenih pakiranj v eni ali več urah obratovanja).

Državna revizijska komisija glede na navedeno in upošteevajoč (že pojasnjeno) pravilo o trditveno-dokaznem bremenu zaključuje, da naročnik v postopku pravnega varstva ni uspel utemeljiti in izkazati objektivno opravičljivih razlogov za določitev zahteve glede (časovne) sposobnosti izskladiščenja avtomatiziranega sistema. V posledici navedenega je treba v danem primeru ugotoviti, da je naročnik s tem kršil četrti odstavek 68. člena ZJN-3 ter načelo zagotavljanja konkurence med ponudniki (5. člen ZJN-3), načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) in načelo sorazmernosti (8. člen ZJN-3).

5. Sklepno

V posledici vsega ugotovljenega Državna revizijska komisija zaključuje, da je vlagatelj uspel izkazati, da je naročnik sporne določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3. Glede na navedeno je Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN ugodila.

Ker je v konkretnem primeru rok za oddajo ponudb že potekel, po poteku roka za oddajo ponudb pa naročnik, upoštevajoč prvo poved iz drugega odstavka 67. člena ZJN-3, ne sme več spreminjati in dopolnjevati dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, je Državna revizijska komisija postopek oddaje predmetnega javnega naročila razveljavila v celoti.

V skladu s tretjim odstavkom 39. člena ZPVPJN daje Državna revizijska komisija naročniku napotke za pravilno izvedbo postopka. Glede na to, da je Državna revizijska komisija razveljavila celoten postopek oddaje javnega naročila, naročnika napotuje, naj v primeru, če se bo odločil izvesti nov postopek oddaje javnega naročila, pri oblikovanju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ravna v skladu z ZJN-3 in upošteva ugotovitve Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo in v vlogi z dne 26. 11. 2025 zahteva povrnitev stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso (tretji odstavek 70. člena ZPVPJN). Ker je zahtevek za revizijo utemeljen, je vlagatelj skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN upravičen do povrnitve potrebnih stroškov postopka pravnega varstva.

Državna revizijska komisija je skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s spremembami; v nadaljevanju: OT) vlagatelju kot potrebne priznala naslednje stroške:

- strošek dolžne vplačane takse za revizijski zahtevek v višini 2.000,00 EUR,
- strošek odvetniške storitve za sestavo pritožbe (z dne 26. 11. 2025) kot obrazložene vloge med postopkom (druga točka tar. št. 44 OT) v višini 800 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (0,60 EUR) ter 22% DDV znaša 585,60 EUR;
- izdatke za sestavo pritožbe v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT v višini 16 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 11,71 EUR.
- strošek odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo v priglašeni višini 1.600 točk (prva točka tar. št. 44 OT, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 1.171,20 EUR,
- izdatke za sestavo zahtevka za revizijo v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT v višini 26 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 19,03 EUR.

V presežku nad priznanimi stroški gre zahtevo vlagatelja za povrnitev stroškov odvetniških storitev v zvezi s sestavo pritožbe in zahtevka za revizijo zavrniti, saj za priznanje le-teh ni podlage v OT.

Državna revizijska komisija dalje vlagatelju ni priznala priglašenega stroškov odvetniških storitev za vlogo z dne 21. 10.2025, s katero se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo (in z njo povezanih izdatkov), saj ti v konkretnem primeru niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe v tej vlogi namreč niso bile bistvene in niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju priznala stroške v skupni višini 3.787,54 EUR, ki mu jih je naročnik dolžan povrniti v 15 dneh od prejema tega sklepa, po izteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila.

Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:
Igor Luzar, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelj – po pooblaščenju,
- naročnik,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve.